

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 402/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., nar. ..., K., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. c) a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 190/2010 a jeho uznesením z 18. augusta 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2010 doručená sťažnosť J. Š., nar. ..., K., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 1, čl. 6

ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. c) a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 190/2010 a jeho uznesením z 18. augusta 2010.

Zo sťažnosti a z rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) a najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou v rámci správneho súdnictva krajskému súdu domáhal zrušenia rozhodnutia vedúceho oddelenia výkonu trestu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody D. (ďalej len „ústav“) č. ... z 1. júla 2009. Napadnutým rozhodnutím vedúci oddelenia výkonu trestu ústavu zamietol sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu pedagóga ústavu č. ... z 24. júna 2009 a súčasne toto prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Pedagóg ústavu rozhodnutím z 24. júna 2009 uložil sťažovateľovi trest za disciplinárne previnenie, ktorého sa dopustil 23. júna 2009 neuposlušnosťou príkazu príslušníka zboru a zamestnanca ústavu.

Sťažovateľ v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 13 S 69/2009 opakovane požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Opakovanú žiadosť odôvodnil rovnakými skutočnosťami ako svoju prvú žiadosť, teda tým, že je nemajetný, nemá žiaden príjem, a ak by ho aj mal, podliehal by exekúcii. Poukázal na to, že od roku 2005 bol vo väzbe, neskôr vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý skončí v apríli 2013.

Krajský súd uznesením č. k. 13 S 69/2009-53 z 3. februára 2010 sťažovateľovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a neustanovil mu zástupcu z radov advokátov. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 8 Sžo 190/2010 z 18. augusta 2010 tak, že uznesenie krajského súdu č. k. 13 S 69/2009-53 z 3. februára 2010 potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd svojím postupom a rozhodnutím porušil označené články ústavy a dohovoru. Domnieva sa, že najvyšší súd porušil jeho právo na riadne odôvodnené rozhodnutie tým, že sa nevyrovnal s jeho argumentáciou, predovšetkým

s jeho poukazom na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva „*Polejowski proti Poľsku, sťažnosť č. 38399/03, rozsudok zo 4. marca 2008*“ a na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 17/2009 z 10. decembra 2009, ktoré súviselo s jeho oslobodením od súdnych poplatkov. Najvyššiemu súdu vytkol, že odôvodnenie jeho rozhodnutia je nepresvedčivé. Namietol, že senáty najvyššieho súdu v skutkovo podobných veciach rozhodujú odlišne, hoci v každom prípade deklarujú vecnú správnosť a zákonnosť svojho rozhodnutia.

Uviedol, že „*nedošlo k splneniu si záväzku podľa čl. 1 dohovoru, nedošlo k vytvoreniu rovnoprávneho postavenia účastníka konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spore proti štátu.*

Osobitne vyvstáva otázka, či v samotnom konaní o (ne)priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov a (ne)ustanovení právneho zástupcu nemá právo účastník konania byť už tu zastúpený právnikom a brániť sa kvalifikovaným zástupcom, alebo či aj pre takéto konanie neplatí povinnosť byť zastúpený právnym zástupcom podľa § 250a OSP.

Keďže všeobecné súdy... si nespĺnili zákonnú povinnosť poučiť žiadateľa resp. navrhovateľa o procesných právach a povinnostiach a znemožnili mu brániť sa prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu (advokáta) v rámci riadneho odvolacieho konania, (možno) došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, práva na právnu pomoc a prístup k nej podľa čl. 46 ods. 1, 2, čl. 47 ods. 2, 3 ústavy.

Porušenie zákazu diskriminácie z dôvodu odsúdenia (iného postavenia) v spojení s ostatnými namietanými právami vidím v tom, že všeobecné súdy nepriznanie oslobodenia od súdnych poplatkov a neustanovenie právneho zástupcu založili výlučne na základe, že som z vlastného zavinenia vo VTOS (hoci si vykonávam nezákonný rozsudok), avšak vôbec súdy neskúmali, prečo som bez príjmov a pracovného zaradenia. TOS som si síce zaviniť, ale pracovné zaradenie a príjmy z toho plynúce v zmysle súčasnej legislatívy o VTOS nemám možnosť ovplyvniť. Navyše počas VTOS som nikdy prácu neodmietol. Argumenty všeobecných súdov nepovažujem za správne a spravodlivé, lebo sú zjavne účelové, využívajúce zlú finančnú a sociálnu situáciu v neprospech sťažovateľa a v prospech štátu ochraňujúc tým tak rozpočet súdov (štátu)...“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

«Najvyšší súd SR postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 190/2010 porušil (tak samostatne ako aj v organickom spojení) sťažovateľove právo na rovnosť účastníka konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, právo na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, právo na prístup k súdnej ochrane, právo na súdnu ochranu, právo na riadne odôvodnené rozhodnutie podľa čl. 46 ods. 1, 2 ústavy, ako aj právo na prístup k súdu, právo na spravodlivý súdny proces, právo na rovnosť zbrání a kontradiktórne konanie, právo na riadne odôvodnené rozhodnutie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na bezplatnú pomoc obhajcu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákaz diskriminácie z dôvodu iného postavenia z dôvodu odsúdenia podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd („dohovor“) a záväzok dodržiavať ľudské práva podľa čl. 1 cit. dohovoru.

Najvyššiemu súdu SR sa zakazuje pokračovať v porušovaní vyššie označených práv.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR Bratislava sp. zn. 6 Sžo 190/2010 zo dňa 18. augusta 2010 sa v celom rozsahu zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.»

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal „dočasne odložiť“ vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 190/2010 z 18. augusta 2010 a prikázať krajskému súdu „dočasne sa zdržať konania a vydania rozhodnutia o zastavení konania“ v konaní sp. zn. 13 S 69/2009 „až do doby rozhodnutia vo veci samej“ s tým, aby sa predišlo situácii, že ústavný súd prijme sťažnosť na ďalšie konanie a všeobecný súd konanie zastaví.

Zároveň sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie

s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). Vzhľadom na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Ústavný súd nepreskúmava, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, pretože to je v právomoci opravných všeobecných súdov.

Ústavnou kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí (opatrení alebo iných zásahov) všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutých rozhodnutí, s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru (aj čl. 46 ods. 1 ústavy), ústavný súd sa už odvolal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, to však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že napádané uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 190/2010 z 18. augusta 2010, ktorým najvyšší súd potvrdil uznesenie

krajského súdu o nepriznaní oslobodenia sťažovateľovi od súdnych poplatkov a ktorým krajský súd neustanovil sťažovateľovi právneho zástupcu z radov advokátov, je arbitrárne a neodôvodnené, čím malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru.

Podľa § 30 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníkovi, u ktorého sú predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ustanoví sudca alebo poverený zamestnanec súdu na jeho žiadosť za zástupcu Centrum právnej pomoci alebo advokáta zapísaného do zoznamu podľa osobitného predpisu, ak je to potrebné na ochranu jeho záujmov. O tejto možnosti súd účastníka poučí.

Podľa § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú.

Sťažovateľ požiadal krajský súd o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov. Svoju žiadosť odôvodnil tým, že je nemajetný, nemá príjem a vo výkone trestu odňatia slobody nepracuje.

Krajský súd uznesením č. k. 13 S 69/2009-53 z 3. februára 2010 žiadosti sťažovateľa nevyhovel argumentujúc tým, že *„súd môže priznať oslobodenie od súdnych poplatkov za splnenia zákonom stanovených podmienok (§ 138 ods. 1 O. s. p.), teda nejde o povinnosť tak, ako tvrdil žalobca v žiadosti. Preto nebolo možné prihliadnuť len na žalobcom uvádzané skutočnosti, že je bez pracovného zaradenia a bez príjmu bez toho, aby nebol braný zreteľ aj na okolnosti, v dôsledku ktorých je bez pracovného zaradenia a bez príjmu. Z rozsudku Okresného súdu v Žiline zo dňa 13. februára 2009 sp. zn. 34 T/58/2008 jednoznačne vyplýva, že žalobca na základe vlastného zavineného konania je bez príjmu a bez pracovného zaradenia, pre ktoré žiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Súd ani pri posudzovaní opakovanej žiadosti*

o oslobodenie od súdnych poplatkov neprihliadol na žalobcom uvedené dôvody a jeho osobné, majetkové a zárobkové pomery nepovažoval za rozhodujúce pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov.

Žalobcovi nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, a preto nie sú splnené ani zákonné podmienky na ustanovenie zástupcu z radov advokátov podľa § 30 OSP. “.

Proti tomto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom tvrdil, že krajský súd mu svojím postupom odňal právo konať pred súdom s tým, že jeho uznesenie je vecne nesprávne, nezákonné a protiústavné. Namietal, že záver krajského súdu o tom, že na základe vlastného zavinenia je bez práce a príjmu, je irelevantný.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Sžo/190/2010 z 18. augusta 2010 odvolaniu sťažovateľa nevyhovel a potvrdil rozhodnutie krajského súdu. V odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že „z predloženého spisového materiálu zistil, že žalobca písomným podaním doručeným krajskému súdu dňa 19. 1. 2010 opakovane požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu a o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Prvej žiadosti žalobcu o oslobodenie od súdneho poplatku a o ustanovenie zástupcu z radov advokátov nebolo vyhovené uznesením krajského súdu zo dňa 14. 9. 2009, č. k. 13 S 69/2009-24, potvrdeným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 11. 2009, sp. zn. 8 Sžo 471/2009, voči ktorému podal žalobca ústavnú sťažnosť, ktorá však bola uznesením Ústavného súdu SR č. II. ÚS 73/2010-11 zo 16. 2. 2010 odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť. Žalobca rovnako ako vo svojej prvej žiadosti uviedol, že je absolútne nemajetný, bez príjmov, bez práce a pracovného zaradenia, navyše vo výkone trestu odňatia slobody vo ÚVTOS.

O oslobodenie od súdneho poplatku musí účastník v zmysle citovaného zákonného ustanovenia požiadať. Je pritom povinnosťou účastníka vierohodným spôsobom preukázať súdu svoje pomery, ktoré sú rozhodné pre posúdenie dôvodnosti jeho žiadosti. Podmienky oslobodenia je potrebné skúmať v každom konaní samostatne, preto neobstoí poukazovanie žalobcu na iné rozhodnutia súdov. V súvislosti so skúmaním splnenia zákonných podmienok berie súd na zreteľ nielen majetkové, zárobkové, a osobné pomery žiadateľa, ale i na jeho

celkové pomery, ako i charakter sporu a výšku súdneho poplatku. Pri posudzovaní pomerov účastníka súd neskúma iba jeho zárobkové a majetkové pomery ale aj jeho osobné pomery. Nedostatočné majetkové pomery a žiadny príjem môže síce žiadateľ subjektívne vnímať ako krajné a ťaživé, ale ešte nemusia predstavovať dôvod, pre ktorý by boli naplnené podmienky v zmysle ustanovenia § 138 ods. 1 O. s. p.

V danej veci sa najvyšší súd plne stotožňuje s odôvodnením, uvedeným v napadnutom rozhodnutí, najmä s tým, že nebolo možné prihliadnuť len na žalobcom uvádzané skutočnosti, že je bez pracovného zaradenia a bez príjmu bez toho, aby nebol braný zreteľ aj na okolnosti, v dôsledku ktorých je bez pracovného zaradenia a bez príjmu. Taktiež odvolací súd podotýka, že žalobca v opätovnej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie zástupcu ani v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti a ani nepreukázal zásadnú zmenu jeho pomerov, ktorá by mohla mať vplyv na zmenu rozhodnutia.

Tým, že krajský súd nepriznal žalobcovi oslobodenie od súdneho poplatku a neustanovil mu zástupcu z radov advokátov, pretože nespĺňal všetky zákonné podmienky, neodňal mu možnosť konať pred súdom.“

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 6 Sžo/190/2010 z 18. augusta 2010 poukázal na dôvody, pre ktoré krajský súd nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov a neustanovil mu zástupcu z radov advokátov. Opakovane zohľadnil zákonné kritériá podľa § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku relevantné pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré spočívali predovšetkým v skúmaní osobných a zárobkových pomerov sťažovateľa. Na základe týchto skutočností dospel k záveru, že sťažovateľ nespĺňa zákonné predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov a tiež na ustanovenie zástupcu z radov advokátov podľa § 30 Občianskeho súdneho poriadku. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže viesť k záveru o porušení čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Najvyšší súd pri vyslovení svojho právneho názoru interpretoval relevantné právne predpisy ústavne konformným spôsobom, čím je vylúčená arbitrárnosť alebo zjavná neodôvodnenosť predmetného uznesenia. O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade,

ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje, a preto ústavný súd nie je oprávnený na jeho meritórne preskúmanie. Vzhľadom na uvedené nemá ústavný súd žiaden dôvod spochybňovať závery, ku ktorým najvyšší súd dospel. Závery najvyššieho súdu a jeho rozhodnutie nemožno z ústavného hľadiska považovať za neudržateľné a neospravedliteľné.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c), čl. 14 a čl. 1 dohovoru, ktoré sťažovateľ označil mimo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd uvádza, že napriek formulácii v petite sťažnosti „... porušil (tak samostatne ako aj v organickom spojení) sťažovateľove právo...“ vychádzajúc z obsahu sťažnosti je zrejmé, že ich porušenie sťažovateľ zakladá výlučne na ním tvrdenej arbitrárnosti záverov namietaného rozhodnutia najvyššieho súdu týkajúcich sa odôvodnenia nepriznania oslobodenia od súdnych poplatkov a neustanovenia zástupcu z radov advokátov, t. j. v súvislosti s tvrdeným porušením jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd dospel k záveru, že medzi označeným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. c), čl. 1 a čl. 14 dohovoru nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia porušenia označených práv a článkov po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2010